

DENIA CELOR 12 EVANGHELII

Îndelunga răbdare a Domnului nostru Iisus Hristos este preamărită după fiecare dintre cele 12 Evanghelii citite la Denia din Joia Mare (Utrenia zilei de vineri). Pericopele evanghelice ale acestei slujbe alcătuiesc un tablou complet al suferințelor Mântuitorului, culminând cu răstignirea și moartea Sa pe Cruce. El este Singurul Care Se răstignește pe Sine, fără de păcat fiind, pentru ca noi să fim izbăviți din robia păcatului. Calendarul evreiesc sărbătorește Paștile iudaic în noaptea de 14 spre 15 a lunii nisan, echivalentul lunii aprilie a calendarului latin. Ne aflăm, așadar, la începutul primăverii anului 30, conform documentelor vremii. Dacă Paștile evreilor a fost sâmbătă, 15 nisan (8 aprilie), atunci Săptămâna Pătimirilor Domnului nostru Iisus Hristos avea să înceapă duminică, 2 aprilie, anul 30.

Prima evanghelie rânduită de Biserică a se citi în Joia Mare ne aduce în fața Mântuitorului și a apostolilor la Cina cea de Taină. Iuda Iscarioteanul tocmai ieșise din foșorul Cinei, pentru a cere mai-marilor preoților un grup de ostași, oferindu-le pe Mântuitorul chiar în acea seară. Cunoscând că momentul prinderii Sale se apropie, Iisus a rostit celor unsprezece apostoli o minunată cuvântare de învățătură, de despărțire și de îmbărbătare, un reazem pentru încercările ce vor urma. Cu toții primeau o poruncă nouă, porunca supremă a iubirii: „Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul”. I-a anunțat că peste doar câteva ore Se va fi dat în mâinile celor ce voiau să-L prindă. La auzul acestor vorbe, apostolii făgăduiau că-L vor urma până la moarte, însă El știa ce va urma: din doisprezece, unul avea să-L vândă, unul se va lepăda de trei ori de El, nouă se vor ascunde de teama mulțimilor și doar unul Îi va fi alături, lângă Sfânta Cruce. Apostolilor le-a făgăduit că le va trimite pe Mângâietorul, Duhul Adevărului, Care „de la Tatăl purcede” și Care va mărturisi pentru El. Apoi Iisus S-a rugat lui Dumnezeu-Tatăl: pentru Sine, ca Om, pentru apostoli și pentru Biserică, adică pentru toți creștinii de totdeauna. Prin exemplul personal, Mântuitorul Hristos arată că porunca nouă, a iubirii, biruiește trădarea, lepădarea, părăsirea și singurătatea. Iubirea Sa îndelung răbdătoare crește chiar în mijlocul suferinței, iar pe cei ce L-au părăsit în aceste grele încercări nu i-a abandonat, ci „iubind pe ai Săi cei din lume, până la sfârșit i-a iubit”.

Înceind cuvântarea, Iisus a ieșit împreună cu apostolii în Grădina Ghetsimani, locul Său preferat pentru rugăciune. Iuda Iscarioteanul cunoștea acel loc și se apropia, cu oameni înarmați, pentru a-L preda pe Mântuitorul. Iisus avea să accepte suferința, până la capăt, oprind chiar pe Petru a se împotrivi. Pe Iuda, vânzătorul, îl întâmpină cu aceeași dragoste, oferindu-i chiar șansa de a se pocăi în ultima clipă. Deși cunoștea că Îl trădează, Mântuitorul l-a întrebat pe Iuda: „Prieten, pentru ce ai venit?”. Și, dorind a-l îndrepta chiar în ceasul vânzării, continuă: „Iuda, cu o sărutare vinzi pe Fiul Omului?”. Cu blândețe în glas, cu dragoste în privire, nici o urmă de ranchiună față de Iuda în momentul trădării, așa continua Iisus să-și iubească ucenicii. Când Malhus, unul dintre slugile venite să-L prindă, la semnul lui Iuda, s-a apropiat, Petru a scos sabia și i-a tăiat urechea. Hristos n-a îngăduit, însă, vreo vătămare și a vindecat urechea slugii. Petru a scos sabia din dragoste pentru Hristos, dar din supunere, la porunca Sa, a băgat-o la locul ei.

Aceeași iubire în fața slăbiciunii omenești o va primi și Petru, căruia Iisus îi spusese că nu va cânta cocoșul până ce nu se va lepăda de El de trei ori. Învățătorul era prins, apostolii fugiseră, doar Ioan și Petru urmau îndeaproape grupul ce-L purta spre judecată. La curtea arhierelui Caiafa, unde Iisus era interogată, aveau acces doar ostașii și membrii Sinedriului. Acolo avea Petru să se lepede de trei ori de Mântuitorul și îndată a cântat cocoșul. Cu numai câteva ceasuri în urmă, se grăbise să facă făgăduieli de care nu știa dacă se putea ține: „Și de-ar fi să mor cu Tine, nu Te voi tăgădui”, după cum amintește Marcu, sau: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg și în temniță și la moarte”, potrivit versiunii lui Luca, sau, în sfârșit: „Dacă toți se vor sminti întru Tine, eu niciodată nu mă voi sminti”, conform mărturiei lui Matei. Sfântul Evanghelist Luca notează că, după ce a cântat cocoșul, „întorcându-Se, Domnul a privit spre Petru”. O clipă doar, o privire plină de mustrare, dar și de duioșie, de tristețe și poate și de îmbărbătare. Tradiția spune că Petru a plâns până în ziua Învierii Domnului. După Înviere, Mântuitorul îl reazăază din nou păstor, printr-o întreită mărturie a dragostei Sale. Urmează judecata Sinedriului, apoi judecata lui Pilat și pedeapsa definitivă pentru „regele iudeilor”: Răstignirea.

Toate acestea sunt relatate în primele cinci pericope evanghelice ale deniei din această seară. Acum are loc cel mai important moment al slujbei: aducerea Sfintei Cruci din sfântul altar și așezarea ei în mijlocul bisericii, spre închinare, în cuvintele preotului: „Astăzi S-a spânzurat pe lemn Cel Ce a întins pământul pe ape”. Scoaterea Sfintei Cruci din altar, care reprezintă cerul, și așezarea ei în naosul bisericii, care simbolizează lumea, reprezintă ieșirea Fiului lui Dumnezeu din slava dumnezeiască și venirea Sa, în istorie, în lume.

Crucea Domnului și mormântul Său s-au multiplicat, la nesfârșit, în toate bisericile creștine, în chipul Sfintei Mese și al Crucii aflate în altarele bisericilor din toată lumea. Oamenii aflați în fața altarului bisericesc devin, astfel, pelerini la mormântul Domnului. Cântarea bisericească din Joia Mare numește pe Hristos „Mirele Bisericii”, întrucât Biserica ia naștere prin jertfa de pe Cruce a Mântuitorului și devine vizibilă în ziua de Rusalii, prin Pogorârea Duhului Sfânt, după făgăduința făcută apostolilor la Cina cea de Taină. Între Sfânta Cruce și sfântul altar există o strânsă legătură: crucea este altarul jertfei dureroase a Mântuitorului, în timp ce altarul este locul de jertfă nesângeroasă a Fiului lui Dumnezeu, prin Sfânta Euharistie. Crucea este izvorul prin care a pornit harul mântuirii către noi, în timp ce altarul împărtășește acest har credincioșilor. Sfânta Cruce a vorbit o singură dată, pentru totdeauna, atunci când a fost înfiptă pe Golgota, predică pe care o vor auzi și asculta toate popoarele, până la sfârșitul lumii.

Pe drumul către locul Căpățâniei - Golgota - fața Mântuitorului a fost ștearsă cu o mahramă, de către o tânără al cărei nume a fost păstrat de tradiție drept Veronica. Mahrama Sfintei Veronica este prima icoană, „nefăcută de mână” a Mântuitorului, întrucât chipul Său a rămas imprimat pe pânză întinsă de tânără. În continuare, Hristos a mângâiat-o pe Maica Sa, pe femeile mironosițe și pe toate femeile credincioase care plângeau pentru El. Ajuns la locul Căpățâniei, soldații L-au răstignit.

Lângă Cruce, la picioarele lui Iisus, stăteau Sfânta Fecioară Maria, femeile mironosițe și Ioan, ucenicul cel iubit. Șapte cuvinte de iertare, iubire și rugăciune au rămas de la Mântuitorul către Maica Sa și apostolul Ioan: „Femeie, iată fiul tău!” și „Iată mama ta!”. Nu și-a dat sufletul până ce nu și-a încredințat Maica unui fiu adoptiv. Din nou, iubirea Sa îndelung răbdătoare.

Iar înainte de a muri, a cerut iertare în fața Tatălui Ceresc, pentru cei ce-L osândeau: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac.” Era răstignit între doi tâlhari, dintre care unul L-a hulit, iar celălalt s-a convertit. De altfel, cuvintele tâlharului din dreapta Sa au fost ultimele cuvinte din lumea aceasta auzite de Mântuitorul înainte de a-Și da duhul! Și nu a fost un simplu cuvânt, ci primul „pomelnic” al Bisericii: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta!”. Un cuvânt pentru o mântuire în ultima clipă, căci, făgăduiește Mântuitorul, în aceeași zi aveau să fie, împreună, în rai.

Mergând la Denia celor douăsprezece Evanghelii, vom retrăi, în cântări duioase, întregul episod al pătimirilor Domnului nostru Iisus Hristos și ne vom ruga către Cel Ce S-a dat morții, pentru ca noi să fim înviați: „Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii, cu scump sângele Tău. Pe Cruce pironindu-Te și cu sulița împungându-Te, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.”

După cum explică Preafericitul Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în volumul „Foame și sete după Dumnezeu - înțelesul și folosul postului” (2008), evangheliile din această seară ne arată că Mântuitorul Iisus Hristos nu a încetat să iubească pe Dumnezeu și pe semenii, pe oameni, chiar și în mijlocul suferinței. Iubirea Sa este acum verificată prin durere, prin suferință. Iubirea Sa este îndelung răbdătoare. Evanghelia după Ioan, în capitolul 13, ne spune că: „Mântuitorul Iisus Hristos, iubind pe ai Săi cei din lume, i-a iubit până la sfârșit”. Iubirea Lui față de Dumnezeu se vede în aceea că nimic nu-L poate îndepărta de la împlinirea voinței Tatălui Ceresc. În fața morții, în rugăciunea din Ghetsimani, Mântuitorul Se roagă și spune: „Părinte, dacă se poate, să treacă paharul acesta de la Mine”, adică paharul suferinței și al morții. Ca orice om care se teme de moarte și de suferință, Mântuitorul săvârșește rugăciunea aceasta, dar îndată adaugă: „dar nu după cum voiesc Eu, ci precum voiești Tu”. Voința Lui umană urmează voinței divine, care este în acord cu Tatăl Cel veșnic.

În momentul în care Iuda Îl trădează, Iisus îi spune: „Prietene, ceea ce faci, fă mai curând” sau „De ce, prietene, vinzi tu pe Stăpânul Tău cu o sărutare?” Dar nu se vede nici o urmă de ură față de Iuda, nici un dram de răutate, ci în mijlocul acestui eveniment al trădării, Mântuitorul continuă să iubească pe toți ucenicii.

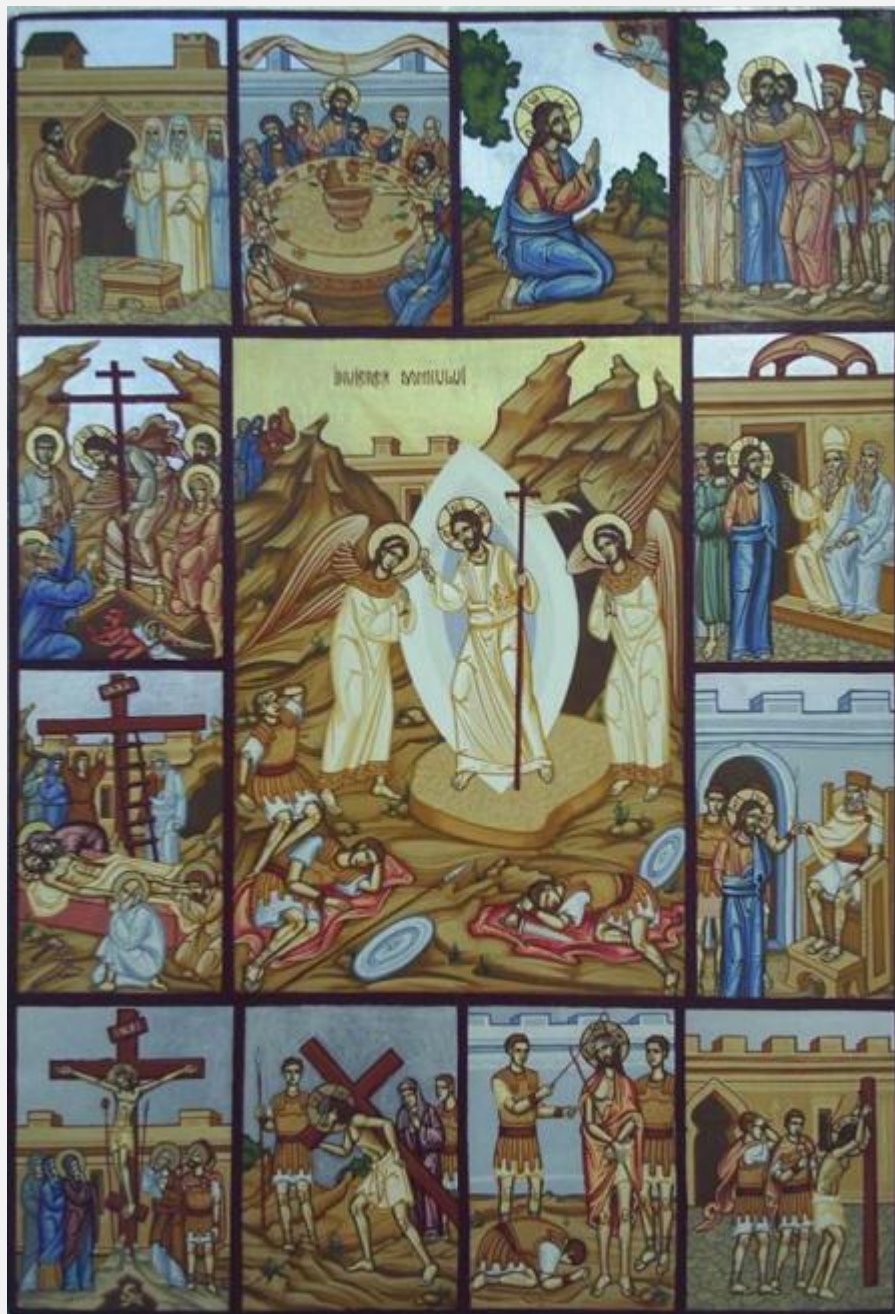
Când Petru, cuprins de prea multă frică, se leapădă în fața slujnicii și spune: „Nu-L cunosc pe El (pe Iisus)”, Mântuitorul nu încetează a-l iubi pe Petru. De aceea, după Înviere, îl cheamă, spunând femeilor mironosițe: „Mergeți și spuneți ucenicilor și lui Petru că voi merge în Galileea”.

Iubirea îndelung răbdătoare a Mântuitorului Hristos se vede față de Dumnezeu-Tatăl, în cuvintele de pe Cruce, înaintea Morții Sale, când a zis: „Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu”, iar pentru cei care L-au răstignit, Mântuitorul Se roagă zicând: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”.

Această taină a iubirii până la capăt, a iubirii mai tare decât păcatul, a iubirii lui Hristos mai tare decât trădarea, mai tare decât lepădarea, mai tare decât orice părăsire și orice singurătate impusă Lui, precizează Patriarhul Daniel, este taina Crucii și în ea se găsește sămânța Învierii. Pentru că la această iubire îndelung răbdătoare a umanității lui Hristos răspunde iubirea lui Dumnezeu care-L înviază din morți, pentru că El a murit pe nedrept. El este Dreptul Ce va fi înviat de puterea dumnezeiască, pentru că a iubit mai mult decât cineva poate cuprinde taina aceasta.

Iubirea lui Hristos, pentru că este mai tare decât moartea, trece prin moarte și biruiește moartea. Legătura aceasta dintre taina Crucii și taina Învierii, prin iubirea mai tare decât moartea, este meditată, este preamărită în aceste cântări ale Deniilor. Iar slava acestei iubiri smerite și îndelung răbdătoare se vede în taina Învierii sau în taina Sfintelor Paști. (Sursa: <http://ziarullumina.ro>)

CELE 12 EVANGHELII
ALE SFINTELOR SI MANTUITOARELOR PATIMI ALE
DOMNULUI SI MANTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

- care se citesc la Denia celor 12 (douasprezece) Evanghelii din seara de Joia Mare, cu care si începe Slujba Sfantelor si Mântuitoarelor Patimi ale Domnului -

Troparul :

Când maritii ucenici la spalarea cinei s-au luminat, atunci Iuda cel rau credincios, cu iubirea de argint bolnavindu-se, s-a întunecat, si judecatorilor celor fara de lege, pe Tine, Judecatorul cel drept, te-a dat. Vezi dar, iubitorule de avutii, pe cel ce pentru aceasta spânzurare si-a agonisit. Fugi de sufletul nesatios, cel ce a îndraznit unele ca acestea asupra Învatatorului. Ceta ce esti spre toti bun, Doamne, slava Tie!

PRIMA EVANGHELIE A PATIMILOR

IOAN XIII, 31-38; XIV; XV; XVII; XVII; XVIII, 1.

- 13, 31. [Zis-a Domnul ucenicilor Sai:] Acum a fost preaslăvit Fiul Omului și Dumnezeu a fost preaslăvit întru El.
- 13, 32. Iar dacă Dumnezeu a fost preaslăvit întru El, și Dumnezeu Îl va preaslăvi întru El și îndată Îl va preaslăvi.
- 13, 33. Fiilor, încă puțin timp sunt cu voi. Voi Mă veți căuta, dar, după cum am spus iudeilor - că unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni - vă spun vouă acum.
- 13, 34. Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul.
- 13, 35. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.
- 13, 36. Doamne, L-a întrebat Simon-Petru, unde Te duci? Răspuns-a Iisus: Unde Mă duc Eu, tu nu poți să urmezi Mie acum, dar mai târziu Îmi vei urma.
- 13, 37. Zis-a Petru Lui: Doamne, de ce nu pot să urmez Ție acum? Sufletul meu îl voi da pentru Tine.
- 13, 38. Iisus i-a răspuns: Vei pune sufletul tău pentru Mine? Adevărat, adevărat zic ție că nu va cânta cocoșul, până ce nu te vei lepăda de Mine de trei ori!
- 14, 1. Să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine.
- 14, 2. În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc.
- 14, 3. Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu.
- 14, 4. Și unde Mă duc Eu, voi știți și știți și calea.
- 14, 5. Toma i-a zis: Doamne, nu știm unde Te duci; și cum putem ști calea?
- 14, 6. Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.
- 14, 7. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, și pe Tatăl Meu L-ați fi cunoscut; dar de acum Îl cunoașteți pe El și L-ați și văzut.
- 14, 8. Filip i-a zis: Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl și ne este de ajuns.
- 14, 9. Iisus i-a zis: De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: Arată-ne pe Tatăl?
- 14, 10. Nu crezi tu că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl este întru Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl - Care rămâne întru Mine - face lucrările Lui.
- 14, 11. Credeți Mie că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl întru Mine, iar de nu, credeți-Mă pentru lucrările acestea.
- 14, 12. Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.
- 14, 13. Și orice veți cere întru numele Meu, aceea voi face, ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul.
- 14, 14. Dacă veți cere ceva în numele Meu, Eu voi face.
- 14, 15. De Mă iubiți, păziți poruncile Mele.
- 14, 16. Și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac,
- 14, 17. Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi!
- 14, 18. Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi.
- 14, 19. Încă puțin timp și lumea nu Mă va mai vedea; voi însă Mă veți vedea, pentru că Eu sunt viu și voi veți fi vii.
- 14, 20. În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt întru Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.
- 14, 21. Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește; iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui.
- 14, 22. I-a zis Iuda, nu Isarioteanul: Doamne, ce este că ai să Te arăți nouă, și nu lumii?
- 14, 23. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom face locaș la el.
- 14, 24. Cel ce nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele. Dar cuvântul pe care îl auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis.
- 14, 25. Acestea vi le-am spus, fiind cu voi;
- 14, 26. Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.
- 14, 27. Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoșeze.
- 14, 28. Ați auzit că v-am spus: Mă duc și voi veni la voi. De M-ați iubi v-ați bucura că Mă duc la Tatăl, pentru că Tatăl este mai mare decât Mine.

- 14, 29. Și acum v-am spus acestea înainte de a se întâmpla, ca să credeți când se vor întâmpla.
- 14, 30. Nu voi mai vorbi multe cu voi, căci vine stăpânitorul acestei lumi și el nu are nimic în Mine;
- 14, 31. Dar ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl și precum Tatăl Mi-a poruncit așa fac. Sculați-vă, să mergem de aici.
- 15, 1. Eu sunt vița cea adevărată și Tatăl Meu este lucrătorul.
- 15, 2. Orice mlădiță care nu aduce roadă întru Mine, El o taie; și orice mlădiță care aduce roadă, El o curățește, ca mai multă roadă să aducă.
- 15, 3. Acum voi sunteți curați, pentru cuvântul pe care vi l-am spus.
- 15, 4. Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine.
- 15, 5. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic.
- 15, 6. Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard.
- 15, 7. Dacă rămâneți întru Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți ceea ce voiți și se va da vouă.
- 15, 8. Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceți roadă multă și să vă faceți ucenici ai Mei.
- 15, 9. Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi; rămâneți întru iubirea Mea.
- 15, 10. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui.
- 15, 11. Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină.
- 15, 12. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu.
- 15, 13. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.
- 15, 14. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc.
- 15, 15. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.
- 15, 16. Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și roadă să aduceți, și roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-l veți cere în numele Meu.
- 15, 17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul.
- 15, 18. Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.
- 15, 19. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște.
- 15, 20. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi.
- 15, 21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
- 15, 22. De n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovățire pentru păcatul lor.
- 15, 23. Cel ce Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu.
- 15, 24. De nu aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu.
- 15, 25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
- 15, 26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl porcede, Acela va mărturisi despre Mine.
- 15, 27. Și voi mărturisiți, pentru că de la început sunteți cu Mine.
- 16, 1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiți.
- 16, 2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.
- 16, 3. Și acestea le vor face, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.
- 16, 4. Iar acestea vi le-am spus, ca să vă aduceți aminte de ele, când va veni ceasul lor, că Eu vi le-am spus. Și acestea nu vi le-am spus de la început, fiindcă eram cu voi.
- 16, 5. Dar acum Mă duc la Cel ce M-a trimis și nimeni dintre voi nu întreabă: Unde Te duci?
- 16, 6. Ci, fiindcă v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră.
- 16, 7. Dar Eu vă spun adevărul: Vă este de folos ca să mă duc Eu. Căci dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, Îl voi trimite la voi.
- 16, 8. Și El, venind, va vădi lumea de păcat și de dreptate și de judecată.
- 16, 9. De păcat, pentru că ei nu cred în Mine;
- 16, 10. De dreptate, pentru că Mă duc la Tatăl Meu și nu Mă veți mai vedea;
- 16, 11. Și de judecată, pentru că stăpânitorul acestei lumi a fost judecat.

16, 12. Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteți să le purtați.

16, 13. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci toate câte va auzi va vorbi și cele viitoare vă va vesti.

16, 14. Acela Mă va slăvi, pentru că din al Meu va lua și vă va vesti.

16, 15. Toate câte are Tatăl ale Mele sunt; de aceea am zis că din al Meu ia și vă vestește vouă.

16, 16. Puțin și nu Mă veți mai vedea, și iarăși puțin și Mă veți vedea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.

16, 17. Deci unii dintre ucenicii Lui ziceau între ei: Ce este aceasta ce ne spune: Puțin și nu Mă veți mai vedea, și iarăși puțin și Mă veți vedea, și că Mă duc la Tatăl?

16, 18. Deci ziceau: Ce este aceasta ce zice: Puțin? Nu știm ce zice.

16, 19. Și a cunoscut Iisus că voiau să-L întrebe și le-a zis: Despre aceasta vă întrebați între voi, că am zis: Puțin și nu Mă veți mai vedea și iarăși puțin și Mă veți vedea?

16, 20. Adevărat, adevărat zic vouă că voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura. Voi vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.

16, 21. Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume.

16, 22. Deci și voi acum sunteți triști, dar iarăși vă voi vedea și se va bucura inima voastră și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi.

16, 23. Și în ziua aceea nu Mă veți întreba nimic. Adevărat, adevărat zic vouă: Orice veți cere de la Tatăl în numele Meu El vă va da.

16, 24. Până acum n-ați cerut nimic în numele Meu; cereți și veți primi, ca bucuria voastră să fie deplină.

16, 25. Acestea vi le-am spus în pilde, dar vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci pe față vă voi vesti despre Tatăl.

16, 26. În ziua aceea veți cere în numele Meu; și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi,

16, 27. Căci Însuși Tatăl vă iubește pe voi, fiindcă voi M-ați iubit pe Mine și ați crezut că de la Dumnezeu am ieșit.

16, 28. Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume; iarăși las lumea și Mă duc la Tatăl.

16, 29. Au zis ucenicii Săi: Iată acum vorbești pe față și nu spui nici o pildă.

16, 30. Acum știm că Tu știi toate și nu ai nevoie ca să Te întrebe cineva. De aceea credem că ai ieșit de la Dumnezeu.

16, 31. Iisus le-a răspuns: Acum credeți?

16, 32. Iată vine ceasul, și a și venit, ca să vă risipiți fiecare la ale sale și pe Mine să Mă lăsați singur. Dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine.

16, 33. Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveți. În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.

17, 1. Acestea a vorbit Iisus și, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească.

17, 2. Precum l-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui.

17, 3. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis.

17, 4. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit.

17, 5. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuți, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea.

17, 6. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit.

17, 7. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine;

17, 8. Pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis.

17, 9. Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt.

17, 10. Și toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei.

17, 11. Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi.

17, 12. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.

17, 13. Iar acum, vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei.

17, 14. Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.

17, 15. Nu mă rog ca să-i iei din lume, ci ca să-i păzești pe ei de cel viclean.

17, 16. Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume.

17, 17. Sfintește-i pe ei întru adevărul Tău; cuvântul Tău este adevărul.

- 17, 18. Precum M-ai trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume.
 17, 19. Pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însuși, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr.
 17, 20. Dar nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor,
 17, 21. Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.
 17, 22. Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem:
 17, 23. Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime, și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine.
 17, 24. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pr care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.
 17, 25. Părinte drepte, lumea pe Tine nu te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis.
 17, 26. Și le-am făcut cunoscut numele Tău și-l voi face cunoscut, ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.
 18, 1. Zicând acestea, Iisus a ieșit cu ucenicii Lui dincolo de pâraul Cedrilor, unde era o grădină, în care a intrat El și ucenicii Săi.

Și sfârșindu-se Evanghelia se zice:

Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ție, Doamne, slavă Ție!

Urmeaza Antifoanele 1-3, apoi Sedealna (glas 7):

Ospatând la cina pe ucenici, și cunoscând viclesugul vânzării, ai vadit la cina aceea pe Iuda, știindu-l pe el ca nu se va îndrepta, și vrând să arăți tuturor ca Te-ai dat de bunăvoie, ca să rapesti lumea de la cel strain: îndelung-Ragdatorule, slavă Ție!

2-A EVANGHELIE A PATIMILOR IOAN XVIII, 1-28

- 18, 1. [În vremea aceea,] Iisus a ieșit cu ucenicii Lui dincolo de pâraul Cedrilor, unde era o grădină, în care a intrat El și ucenicii Săi.
 18, 2. Iar Iuda vânzătorul cunoștea acest loc, pentru că adesea Iisus și ucenicii Săi se adunau acolo.
 18, 3. Deci Iuda, luând oaste și slujitori, de la arhierii și farisei, a venit acolo cu felinare și cu făclii și cu arme.
 18, 4. Iar Iisus, știind toate cele ce erau să vină asupra Lui, a ieșit și le-a zis: Pe cine căutați?
 18, 5. Răspuns-au Lui: Pe Iisus Nazarineanul. El le-a zis: Eu sunt. Iar Iuda vânzătorul era și el cu ei.
 18, 6. Atunci când le-a spus: Eu sunt, ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ.
 18, 7. Și iarăși i-a întrebat: Pe cine căutați? Iar ei au zis: Pe Iisus Nazarineanul.
 18, 8. Răspuns-a Iisus: V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă;
 18, 9. Ca să se împlinească cuvântul pe care l-a spus: Dintre cei pe care Mi i-ai dat, n-am pierdut pe nici unul.
 18, 10. Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus.
 18, 11. Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?
 18, 12. Deci ostașii și comandantul și slujitorii iudeilor au prins pe Iisus și L-au legat.
 18, 13. Și L-au dus întâi la Anna, căci era socrul lui Caiafa, care era arhieriu al anului aceleuia.
 18, 14. Și Caiafa era cel ce sfătuisese pe iudei că este de folos să moară un om pentru popor.
 18, 15. Și Simon-Petru și un alt ucenic mergeau după Iisus. Iar ucenicul acela era cunoscut arhierelui și a intrat împreună cu Iisus în curtea arhierelui;
 18, 16. Iar Petru a stat la poartă, afară. Deci a ieșit celălalt ucenic, care era cunoscut arhierelui, și a vorbit cu portăreasa și a băgat pe Petru înăuntru.
 18, 17. Deci slujnica portăreasă i-a zis lui Petru: Nu cumva ești și tu dintre ucenicii Omului acestuia? Acela a zis: Nu sunt.
 18, 18. Iar slugile și slujitorii făcuseră foc, și stăteau și se încălzeau, că era frig, și era cu ei și Petru, stând și încălzindu-se.
 18, 19. Deci arhieriu L-a întrebat pe Iisus despre ucenicii Lui și despre învățătura Lui.

18, 20. Iisus i-a răspuns: Eu am vorbit pe față lumii; Eu am învățat întotdeauna în sinagogă și în templu, unde se adună toți iudeii și nimic nu am vorbit în ascuns.

18, 21. De ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce au auzit ce le-am vorbit. Iată aceștia știu ce am spus Eu.

18, 22. Și zicând El acestea, unul din slujitorii, care era de față, l-a dat lui Iisus o palmă, zicând: Așa răspunzi Tu arhiereului?

18, 23. Iisus i-a răspuns: Dacă am vorbit rău, dovedește ce este rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați?

18, 24. Deci Anna l-a trimis legat la Caiafa arhiereul.

18, 25. Iar Simon-Petru stătea și se încălzea. Deci i-au zis: Nu cumva ești și tu dintre ucenicii Lui? El s-a lepădat și a zis: Nu sunt.

18, 26. Una din slugile arhiereului, care era rudă cu cel căruia Petru îi tăiasse urechea, a zis: Nu te-am văzut eu pe tine, în grădină, cu El?

18, 27. Și iarăși s-a lepădat Petru și îndată a cântat cocoșul.

18, 28. Deci l-au adus pe Iisus de la Caiafa la pretoriu; și era dimineață. Și ei n-au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paștile.

Si sfârșindu-se Evanghelia se zice:

Slava îndelung-rabdării Tale, Doamne, slava Tie, Doamne, slava Tie!

Urmeaza Antifoanele 4-6, apoi Sedealna (glas 7):

Ce pricina te-a facut, Iuda, vânzător al Mântuitorului? Au doara te-a despartit din ceata Apostolilor? Au doara te-a lipsit de harul tamaduirilor? Au doara cinând împreună cu ceilalți pe tine te-a gonit de la masa? Au doara picioarele celorlalți le-a spalat, iar ale tale nu le-a bagat în seama? O, cât bine te-ai facut uitator! Iată, gândul tau cel nemulțumitor se vadește, iar îndelunga-rabdarea cea neasemanată și mare mila Mântuitorului se propovăduiește.

3-A EVANGHELIE A PATIMILOR MATEI XXVI, 57-75

26, 57. [În vremea aceea,] cei care au prins pe Iisus l-au dus la Caiafa arhiereul, unde erau adunați cărturarii și bătrânii.

26, 58. Iar Petru îl urma de departe până a ajuns la curtea arhiereului și, intrând înăuntru, ședea cu slugile, ca să vadă sfârșitul.

26, 59. Iar arhierii, bătrânii și tot sinedriul căutau mărturie mincinoasă împotriva lui Iisus, ca să-l omoare.

26, 60. Și n-au găsit, deși veniseră mulți martori mincinoși. Mai pe urmă însă au venit doi și au spus:

26, 61. Acesta a zis: Pot să dărâm templul lui Dumnezeu și în trei zile să-l clădesc.

26, 62. Și, sculându-se, arhiereul l-a zis: Nu răspunzi nimic la ceea ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?

26, 63. Dar Iisus tăcea. Și arhiereul l-a zis: Te jur pe Dumnezeul cel viu, să ne spui nouă de ești Tu Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.

26, 64. Iisus i-a răspuns: Tu ai zis. Și vă spun încă: De acum veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta puterii și venind pe norii cerului.

26, 65. Atunci arhiereul și-a sfâșiat hainele, zicând: A huliți! Ce ne mai trebuie martori? Iată acum ați auzit hula Lui.

26, 66. Ce vi se pare? Iar ei, răspunzând, au zis: Este vinovat de moarte.

26, 67. Și au scuipat în obrazul Lui, bătându-L cu pumnii, iar unii îi dădeau palme,

26, 68. Zicând: Proorocește-ne, Hristoase, cine este cel ce Te-a lovit.

26, 69. Iar Petru ședea afară, în curte. Și o slujnică s-a apropiat de el, zicând: Și tu erai cu Iisus Galileianul.

26, 70. Dar el s-a lepădat înaintea tuturor, zicând: Nu știu ce zici.

26, 71. Și ieșind el la poartă, l-a văzut alta și a zis celor de acolo: Și acesta era cu Iisus Nazarineanul.

26, 72. Și iarăși s-a lepădat cu jurământ: Nu cunosc pe omul acesta.

26, 73. Iar după puțin, apropiindu-se cei ce stăteau acolo au zis lui Petru: Cu adevărat și tu ești dintre ei, căci și graiul te vadește.

26, 74. Atunci el a început a se blestema și a se jura: Nu cunosc pe omul acesta. Și îndată a cântat cocoșul.

26, 75. Și Petru și-a adus aminte de cuvântul lui Iisus, care zisese: Mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine. Și ieșind afară, a plâns cu amar.

Si sfârsindu-se Evanghelia se zice:

Slava îndelung-rabdării Tale, Doamne, slava Tie, Doamne, slava Tie!

Urmeaza Antifoanele 7-9, apoi Sedealna (glasul 8):

O, cum Iuda, cel ce era oarecând ucenic, a gândit vânzare asupra Ta! A cinat împreună cu viclesug, vicleanul și nedreptul, și mergând a zis preoților: Ce-mi veți da mie, și eu voi da voua pe Acela, Care a stricat legea și a spurcat Sâmbata. Îndelung-rabdătorule Doamne, slava Tie!

4-A EVANGHELIE A PATIMILOR IOAN XVIII, 28-40; XIX, 1-16.

18, 28. [În vremea aceea,] L-au adus pe Iisus de la Caiafa la pretoriu; și era dimineață. Și ei n-au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paștile.

18, 29. Deci Pilat a ieșit la ei, afară, și le-a zis: Ce învinuire aduceți Omului Acestuia?

18, 30. Ei au răspuns și i-au zis: Dacă Acesta n-ar fi răufăcător, nu ți l-am fi dat ție.

18, 31. Deci le-a zis Pilat: Luați-L voi și judecați-L după legea voastră. Iudeii însă i-au răspuns: Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni;

18, 32. Ca să se împlinescă cuvântul lui Iisus, pe care îl spusese, însemnând cu ce moarte avea să moară.

18, 33. Deci Pilat a intrat iarăși în pretoriu și a chemat pe Iisus și l-a zis: Tu ești regele iudeilor?

18, 34. Răspuns-a Iisus: De la tine însuși zici aceasta, sau alții ți-au spus-o despre Mine?

18, 35. Pilat a răspuns: Nu cumva sunt iudeu eu? Poporul Tău și arhierii Te-au predat mie. Ce ai făcut?

18, 36. Iisus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar acum împărăția Mea nu este de aici.

18, 37. Deci i-a zis Pilat: Așadar ești Tu împărat? Răspuns-a Iisus: Tu zici că Eu sunt împărat. Eu spre aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.

18, 38. Pilat l-a zis: Ce este adevărul? Și zicând aceasta, a ieșit iarăși la iudei și le-a zis: Eu nu găsesc în El nici o vină;

18, 39. Dar este la voi obiceiul ca la Paști să vă eliberez pe unul. Voiți deci să vă eliberez pe regele iudeilor?

18, 40. Deci au strigat iarăși, zicând: Nu pe Acesta, ci pe Baraba. Iar Baraba era tâlhar.

19, 1. Deci atunci Pilat a luat pe Iisus și l-a biciuit.

19, 2. Și ostașii, împletind cunună din spini, l-au pus-o pe cap și l-au îmbrăcat cu o mantie purpurie.

19, 3. Și veneau către El și ziceau: Bucură-te, regele iudeilor! Și-l dădeau palme.

19, 4. Și Pilat a ieșit iarăși afară și le-a zis: Iată vi-l aduc pe El afară, ca să știți că nu găsesc în El nici o vină.

19, 5. Deci a ieșit Iisus afară, purtând cununa de spini și mantia purpurie. Și le-a zis Pilat: Iată Omul!

19, 6. Când L-au văzut deci arhierii și slujitorii au strigat, zicând: Răstignește-L! Răstignește-L! Zis-a lor Pilat: Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu-l găsesc nici o vină.

19, 7. Iudeii i-au răspuns: Noi avem lege și după legea noastră El trebuie să moară, că S-a făcut pe Sine Fiu al lui Dumnezeu.

19, 8. Deci, când a auzit Pilat acest cuvânt, mai mult s-a temut.

19, 9. Și a intrat iarăși în pretoriu și l-a zis lui Iisus: De unde ești Tu? Iar Iisus nu i-a dat nici un răspuns.

19, 10. Deci Pilat i-a zis: Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te eliberez și putere am să Te răstignesc?

19, 11. Iisus a răspuns: N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dat ție de sus. De aceea cel ce M-a predat ție mai mare păcat are.

19, 12. Pentru aceasta, Pilat căuta să-L elibereze; iar iudeii strigau zicând: Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului.

19, 13. Deci Pilat, auzind cuvintele acestea, L-a dus afară pe Iisus și a șezut pe scaunul de judecată, în locul numit pardosit cu pietre, iar evreiește Gabbata.

19, 14. Și era Vinerea Paștilor, cam la al șaselea ceas, și a zis Pilat iudeilor: Iată Împăratul vostru.

19, 15. Deci au strigat aceia: Ia-L! Ia-L! Răstignește-L! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Arhierii au răspuns: Nu avem împărat decât pe Cezarul.

19, 16. Atunci L-a predat lor ca să fie răstignit. Și ei au luat pe Iisus și l-au dus ca să fie răstignit.

Si sfârsindu-se Evanghelia se zice:

Slava îndelung-rabdării Tale, Doamne, slava Tie, Doamne, slava Tie!

Urmeaza Antifoanele 10-12, apoi Sedealna (glasul al 8-lea):

Când ai stat înaintea Caiafei, Dumnezeuule, și ai fost dat lui Pilat, Tu, Judecătorul, puterile ceresti s-au clatinat de frică; și când Te-ai înaltat pe lemn în mijlocul a doi tâlhari, ai fost socotit cu cei fara-de-lege, Cel ce esti fara de pacate, ca să mântuiești pe om. Îndelung-Rabdătorule, Doamne, slava Tie !

5-A EVANGHELIE A PATIMILOR MATEI XXVII, 3-32

- 27, 3. Atunci Iuda, cel ce L-a vândut, văzând că a fost osândit, s-a căit și a adus înapoi arhierilor și bătrânilor cei treizeci de arginți,
- 27, 4. Zicând: Am greșit vânzând sânge nevinovat. Ei i-au zis: Ce ne privește pe noi? Tu vei vedea.
- 27, 5. Și el, aruncând arginții în templu, a plecat și, ducându-se, s-a spânzurat.
- 27, 6. Iar arhierii, luând banii, au zis: Nu se cuvine să-i punem în vistieria templului, deoarece sunt preț de sânge.
- 27, 7. Și ținând ei sfat, au cumpărat cu ei Țarina Olarului, pentru îngroparea străinilor.
- 27, 8. Pentru aceea s-a numit țarina aceea Țarina Sângelui, până în ziua de astăzi.
- 27, 9. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: "Și au luat cei treizeci de arginți, prețul celui prețuit, pe care l-au prețuit fiii lui Israel,
- 27, 10. Și i-au dat pe Țarina Olarului după cum mi-a spus mie Domnul".
- 27, 11. Iar Iisus stătea înaintea dregătorului. Și L-a întrebat dregătorul, zicând: Tu ești regele iudeilor? Iar Iisus i-a răspuns: Tu zici.
- 27, 12. Și la învinuirile aduse Lui de către arhierii și bătrâni, nu răspundea nimic.
- 27, 13. Atunci I-a zis Pilat: Nu auzi câte mărturisesc ei împotriva Ta?
- 27, 14. Și nu i-a răspuns lui nici un cuvânt, încât dregătorul se mira foarte.
- 27, 15. La sărbătoarea Paștilor, dregătorul avea obiceiul să elibereze mulțimii un întemnițat pe care-l voiau.
- 27, 16. Și aveau atunci un vinovat vestit, care se numea Baraba.
- 27, 17. Deci adunați fiind ei, Pilat le-a zis: Pe cine voți să vi-l eliberez, pe Baraba sau pe Iisus, care se zice Hristos?
- 27, 18. Că știa că din invidie L-au dat în mâna lui.
- 27, 19. Și pe când stătea Pilat în scaunul de judecată, femeia lui i-a trimis acest cuvânt: Nimic să nu-l faci Dreptului acestuia, că mult am suferit azi, în vis, pentru El.
- 27, 20. Însă arhierii și bătrânii au ațâțat mulțimile ca să ceară pe Baraba, iar pe Iisus să-L piardă.
- 27, 21. Iar dregătorul, răspunzând, le-a zis: Pe cine din cei doi voți să vă eliberez? Iar ei au răspuns: Pe Baraba.
- 27, 22. Și Pilat le-a zis: Dar ce voi face cu Iisus, ce se cheamă Hristos? Toți au răspuns: Să fie răstignit!
- 27, 23. A zis iarăși Pilat: Dar ce rău a făcut? Ei însă mai tare strigau și ziceau: Să fie răstignit!
- 27, 24. Și văzând Pilat că nimic nu folosește, ci mai mare tulburare se face, luând apă și-a spălat mâinile înaintea mulțimii, zicând: Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia. Voi veți vedea.
- 27, 25. Iar tot poporul a răspuns și a zis: Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri!
- 27, 26. Atunci le-a eliberat pe Baraba, iar pe Iisus L-a biciuit și L-a dat să fie răstignit.
- 27, 27. Atunci ostașii dregătorului, ducând ei pe Iisus în pretoriu, au adunat în jurul Lui toată cohorta,
- 27, 28. Și dezbrăcându-L de toate hainele Lui, l-au pus o hlamidă roșie.
- 27, 29. Și împletind o cunună de spini, l-au pus-o pe cap și în mâna Lui cea dreaptă trestie; și, îngenunchind înaintea lui își băteau joc de El, zicând: Bucură-Te, regele iudeilor!
- 27, 30. Și scuipând asupra Lui, au luat trestia și-L băteau peste cap.
- 27, 31. Iar după ce L-au batjocorit, L-au dezbrăcat de hlamidă, L-au îmbrăcat cu hainele Lui și L-au dus să-L răstignească.
- 27, 32. Și ieșind, au găsit pe un om din Cirene, cu numele Simon; pe acesta l-au silit să ducă crucea Lui.

Si sfârsindu-se Evanghelia se zice:

Slava îndelung-rabdării Tale, Doamne, slava Tie, Doamne, slava Tie!

Urmeaza Antifoanele 13-15; iar la troparul care urmeaza (glasul al 6-lea) din Antifonul al 15-lea, preotul scoate crucea din Sfântul Altar si o pune în milocul bisericii spre închinare:

Astazi a fost spânzurat pe lemn Cel ce a spânzurat pe ape. (de trei ori)
Cu cununa de spini a fost încununat Împaratul îngerilor.
Cu porfira mincinoasa a fost îmbracat Cel ce îmbraca cerul cu nori.
Lovire peste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam.
Cu piroane a fost pironit Mirele Bisericii.
Cu sulita a fost împuns Fiul Fecioarei.
Închinamu-ne patimilor Tale, Hristoase. Arata-ne noua si slavita învierea Ta! (de trei ori)

Sedealna (glasul al 4-lea):

Rascumparatu-ne-ai pe noi din blestemul legii cu scump sângele Tau; pe cruce fiind rastignit si cu sulita împuns, nemurire ai învorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slava Tie!

6-A EVANGHELIE A PATIMILOR MARCU XV, 16-32

- 15, 16. Iar [În vremea aceea] ostașii L-au dus înăuntrul curții, adică în pretoriu, și au adunat toată cohorta.
15, 17. Și L-au îmbrăcat în purpură și, împletindu-l o cunună de spini, l-au pus-o pe cap.
15, 18. Și au început să se plece în fața Lui, zicând: Bucură-Te regele iudeilor!
15, 19. Și-L băteau peste cap cu o trestie și-L scui-pau și, căzând în genunchi, l se închinau.
15, 20. Și după ce L-au batjocorit, L-au dezbrăcat de purpură și L-au îmbrăcat cu hainele Lui. Și L-au dus afară ca să-L răstignească.
15, 21. Și au silit pe un trecător, care venea din țarină, pe Simon Cirineul, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf, ca să ducă crucea Lui.
15, 22. Și L-au dus la locul zis Golgota, care se talmăcește "locul Căpățâni".
15, 23. Și l-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El n-a luat.
15, 24. Și L-au răstignit și au împărțit între ei hainele Lui, aruncând sorți pentru ele, care ce să ia.
15, 25. Iar când L-au răstignit, era ceasul al treilea.
15, 26. Și vina Lui era scrisă deasupra: Regele iudeilor.
15, 27. Și împreună cu El au răstignit doi tâlhari: unul de-a dreapta și altul de-a stânga Lui.
15, 28. Și s-a împlinit Scriptura care zice: Cu cei fără de lege a fost socotit.
15, 29. Iar cei ce treceau pe acolo îl huleau, clătinându-și capetele și zicând: Huu! Cel care dărâmi templul și în trei zile îl zidești.
15, 30. Mântuiește-Te pe Tine Însuți, coborându-Te de pe cruce!
15, 31. De asemenea și arhierii, batjocorindu-L între ei, împreună cu cărturarii, ziceau: Pe alții a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască!
15, 32. Hristos, regele lui Israel, să Se coboare de pe cruce, ca să vedem și să credem. Și cei împreună răstigniți cu El îl ocărau.

Si sfârsindu-se Evanghelia se zice:

Slava îndelung-rabdării Tale, Doamne, slava Tie, Doamne, slava Tie!

Urmeaza Fericirile. Se pun nou stihiri, glasul al 4-lea.

7-A EVANGHELIE A PATIMILOR MATEI XXVII, 33-54

- 27, 33. Și [În vremea aceea] venind la locul numit Golgota, care înseamnă: Locul Căpățâni,
27, 34. l-au dat să bea vin amestecat cu fiere; și, gustând, nu a voit să bea.
27, 35. Iar după ce L-au răstignit, au împărțit hainele Lui, aruncând sorți, ca să se împlinească ceea ce s-a zis de

proorocul: "Împărțit-au hainele Mele între ei, iar pentru cămașa Mea au aruncat sorți".

27, 36. Și ostașii, șezând, îl păzeau acolo.

27, 37. Și deasupra capului au pus vina Lui scrisă: Acesta este Iisus, regele iudeilor.

27, 38. Atunci au fost răstigniți împreună cu El doi tâlhari, unul de-a dreapta și altul de-a stânga.

27, 39. Iar trecătorii îl huleau, clătînându-și capetele,

27, 40. Și zicând: Tu, Cel ce dărâmi templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!

27, 41. Asemenea și arhierii, bătându-și joc de El, cu cărturarii și cu bătrânii, ziceau:

27, 42. Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El.

27, 43. S-a încrezut în Dumnezeu: Să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu.

27, 44. În același chip îl ocărau și tâlharii cei împreună-răstigniți cu El.

27, 45. Iar de la ceasul al șaselea, s-a făcut întuneric peste tot pământul, până la ceasul al nouălea.

27, 46. Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?

27, 47. Iar unii dintre cei ce stăteau acolo, auzind ziceau: Pe Ilie îl strigă Acesta.

27, 48. Și unul dintre ei, alergând îndată și luând un burete, și umplându-l de oțet și punându-l într-o trestie, îi da să bea.

27, 49. Iar ceilalți ziceau: Lasă, să vedem dacă vine Ilie să-L mântuiască.

27, 50. Iar Iisus, strigând iarăși cu glas mare, Și-a dat duhul.

27, 51. Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos, și pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat;

27, 52. Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat.

27, 53. Și ieșind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora.

27, 54. Iar sutașul și cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul și cele întâmplate, s-au înfricoșat foarte, zicând: Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!

Si sfârșindu-se Evanghelia se zice:

Slava îndelung-rabdării Tale, Doamne, slava Tie, Doamne, slava Tie!

Si se face citire. Apoi Psalmul 50 si, dupa acesta, Evanghelia a opta:

A 8-A EVANGHELIE A PATIMILOR MATEI XXIII, 32-49

23, 32. Și erau duși și alții, doi făcători de rele, ca să-i omoare împreună cu El.

23, 33. Și când au ajuns la locul ce se cheamă al Căpățânii, L-au răstignit acolo pe El și pe făcătorii de rele, unul de-a dreapta și unul de-a stânga.

23, 34. Iar Iisus zicea: Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac. Și împărțind hainele Lui, au aruncat sorți.

23, 35. Și sta poporul privind, iar căpeteniile își băteau joc de El, zicând: Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască și pe Sine Însuși, dacă El este Hristosul, alesul lui Dumnezeu.

23, 36. Și îl luau în răs și ostașii care se apropiau, aducându-l oțet.

23, 37. Și zicând: Dacă Tu ești regele iudeilor, mântuiește-Te pe Tine Însuși!

23, 38. Și deasupra Lui era scris cu litere grecești, latinești și evreiești: Acesta este regele iudeilor.

23, 39. Iar unul dintre făcătorii de rele răstigniți, îl hulea zicând: Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și pe noi.

23, 40. Și celălalt, răspunzând, îl certa, zicând: Nu te temi tu de Dumnezeu, că ești în aceeași osândă?

23, 41. Și noi pe drept, căci noi primim cele convenite după faptele noastre; Acesta însă n-a făcut nici un rău.

23, 42. Și zicea lui Iisus: Pomeneste-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta.

23, 43. Și Iisus i-a zis: Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai.

23, 44. Și era acum ca la ceasul al șaselea și întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea.

23, 45. Când soarele s-a întunecat; iar catapeteasma templului s-a sfâșiat pe la mijloc.

23, 46. Și Iisus, strigând cu glas tare, a zis: Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu. Și acestea zicând, Și-a dat duhul.

23, 47. Iar sutașul, văzând cele ce s-au făcut, a slăvit pe Dumnezeu, zicând: Cu adevărat, Omul Acesta drept a fost.

23, 48. Și toate mulțimile care veniseră la această priverște, văzând cele întâmplate, se întorceau bătându-și pieptul.

23, 49. Și toți cunoscuții Lui, și femeile care Îl însoțiseră din Galileea, stăteau departe, privind acestea.

Si sfârșindu-se Evanghelia se zice:

Slava îndelung-rabdării Tale, Doamne, slava Tie, Doamne, slava Tie!

Urmeaza Tricântarea. Cântarea a 5-a, apoi Condac, glasul al 8-lea:

Pe Cel ce s-a rastignit pentru noi, veniti toti sa-L laudam, ca pe Acela L-a vazut Maria pe lemn si a zis: Desi rabzi rastignire, Tu esti Fiul si Dumnezeul meu.

Icos:

Văzând mieluseau, Maria, pe Mieluselul sau tras spre junghiere, mergea după El zdrobită, împreună cu alte femei, strigând așa: Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci această călătorie grabnică? Au doară este iarăși alta nunta în Cana, și acolo Te grabesti acum, ca să le mai faci lor vin din apă? Oare, merge-voi cu Tine, Fiule, sau voi aștepta mai bine? Da-mi cuvânt, Cuvinte; nu mă trece tăcând, Cel ce m-ai pazit curată; ca Tu esti Fiul și Dumnezeul meu.

Urmeaza Sinaxarul pentru Sfânta si Marea Vineri, apoi Cântările a 8-a si a 9-a ale Tricântării. Apoi Luminânda (exapostilaria), de trei ori:

Întru o zi ai învrednici, Doamne, pe tâlharul în rai; și pe mine luminează-mă cu lemnul Crucii, și mă mântuiește.

Apoi Evanghelia a noua, de la Ioan :

A 9-A EVANGHELIE A PATIMILOR IOAN XIX, 25-37

19, 25. [În vremea aceea] stăteau, lângă crucea lui Iisus, mama Lui și sora mamei Lui, Maria lui Cleopa, și Maria Magdalena.

19, 26. Deci Iisus, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care Îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!

19, 27. Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Și din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine.

19, 28. După aceea, știind Iisus că toate s-au săvârșit acum, ca să se împlinească Scriptura, a zis: Mi-e sete.

19, 29. Și era acolo un vas plin cu oțet; iar cei care Îl loviseră, punând în vârful unei trestii de isop un burete înmuiat în oțet, l-au dus la gura Lui.

19, 30. Deci după ce a luat oțetul, Iisus a zis: Săvârșitu-s-a. Și plecându-Și capul, Și-a dat duhul.

19, 31. Deci iudeii, fiindcă era vineri, ca să nu rămână trupurile sâmbăta pe cruce, căci era mare ziua sâmbetei aceleia, au rugat pe Pilat să le zdrobească fluierile picioarelor și să-i ridice.

19, 32. Deci au venit ostașii și au zdrobit fluierile celui dintâi și ale celui alt, care era răstignit împreună cu el.

19, 33. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că deja murise, nu l-au zdrobit fluierile.

19, 34. Ci unul din ostași cu sulița a împuns coasta Lui și îndată a ieșit sânge și apă.

19, 35. Și cel ce a văzut a mărturisit și mărturia lui e adevărată; și acela știe că spune adevărul, ca și voi să credeți.

19, 36. Căci s-au făcut acestea, ca să se împlinească Scriptura: "Nu l se va zdrobi nici un os".

19, 37. Și iarăși altă Scriptură zice: "Vor privi la Acela pe care l-au împuns".

Si sfârsindu-se Evanghelia se zice:

Slava îndelung-rabdării Tale, Doamne, slava Tie, Doamne, slava Tie!

Si îndata Laudele :

Toata suflarea sa laude pe Domnul! Laudati pe Domnul din ceruri, laudati pe El intru cele inalte; Tie se cuvine cantare, Dumnezeule.

Laudati-L pe El toti ingerii Lui, laudati-L pe El toate puterile Lui; Tie se cuvine cantare, Dumnezeule.

Se pun stihirile, apoi Evanghelia a zecea, de la Marcu :

**A 10-A EVANGHELIE A PATIMILOR
MARCU XV, 43-47**

15, 43. [În vremea aceea] venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu, şi, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus.

15, 44. Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult.

15, 45. Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul.

15, 46. Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului.

15, 47. Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosif, priveau unde L-au pus.

Si sfârsindu-se Evanghelia se zice:

Slava îndelung-rabdării Tale, Doamne, slava Tie, Doamne, slava Tie!

Apoi Doxologia :

Slava intru cei de sus lui Dumnezeu si pe pamant pace, intre oameni bunavoire.

Laudamu-Te, bine Te cuvântam, inchinam-ne Tie, slavim-Te, multumim Tie pentru slava Ta cea mare.

Doamne, Împarate ceresc, Dumnezeule, Parinte atotiiitorule, Doamne, Fiule, Unule-Nascut, Iisuse Hristoase si Duhule Sfinte.

Doamne Dumnezeule, Mieluselul lui Dumnezeu, Fiul Tatalui, Cel ce ridici pacatul lumii, miluieste ne pe noi, Cel ce ridici pacatele lumii.

Primeşte rugaciunea noastră, Cel ce sezi de-a dreapta Tatalui, si ne miluieste pe noi.

Ca Tu esti Unul Sfânt, Tu esti Unul Domn Iisus Hristos, intru marirea lui Dumnezeu Tatal. Amin.

In toate zilele bine Te voi cuvanta si voi lauda numele Tau in veac si in veacul veacului.

Invredniceste-ne, Doamne, in ziua aceasta fara de pacat sa ne pazim noi.

Bine esti cuvântat, Doamne, Dumnezeuul parintilor nostri, si laudat si preaslăvit este numele Tau in veci. Amin.

Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nadăduit intru Tine.

Bine esti cuvântat, Doamne, invata-ma îndreptările Tale **(de 3 ori)**.

Doamne, scapare Te-ai facut noua in neam si in neam. Eu am zis: Doamne, miluieste-ma, vindeca sufletul meu, ca am gresit Tie.

Doamne, la Tine am scapat, invata-ma sa fac voia Ta, ca Tu esti Dumnezeuul meu.

Ca la Tine este izvorul vietii, intru lumina Ta vom vedea lumina.

Tinde mila Ta celor ce te cunosc pe Tine.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fara de moarte, miluieste-ne pe noi **(de trei ori)**.

Slava... Si acum... Sfinte fara de moarte, miluieste-ne pe noi.

Apoi mai pe larg:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fara de moarte, miluieste-ne pe noi.

Si îndata, ectenia: Sa plinim rugaciunile noastre de dimineata Domnului...

Si Ecfonisul: Ca Dumnezeu milelor...

Si îndata, Evanghelia a unsprezecea, de la Ioan :

11-A EVANGHELIE A PATIMILOR IOAN XIX, 38-42

19, 38. După acestea Iosif din Arimateea, fiind ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns, de frica iudeilor, a rugat pe Pilat ca să ridice trupul lui Iisus. Și Pilat i-a dat voie. Deci a venit și a ridicat trupul Lui.

19, 39. Și a venit și Nicodim, cel care venise la El mai înainte noaptea, aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă și aloë.

19, 40. Au luat deci trupul lui Iisus și l-au înfășurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la iudei.

19, 41. Iar în locul unde a fost răstignit era o grădină, și în grădină un mormânt nou, în care nu mai fusese nimeni îngropat.

19, 42. Deci, din pricina vinerii iudeilor, acolo l-au pus pe Iisus, pentru că mormântul era aproape.

Si sfârșindu-se Evanghelia se zice:

Slavă îndelung-rabdării Tale, Doamne, slava Tie, Doamne, slava Tie!

Urmeaza Stihoavna, si apoi Evanghelia a douasprezecea, de la Matei:

12-A EVANGHELIE A PATIMILOR MATEI XXVII, 62-66

27, 62. Iar a doua zi, care este după vineri, s-au adunat arhierii și fariseii la Pilat,

27, 63. Zicând: Doamne, ne-am adus aminte că amăgitorul Acela a spus, fiind încă în viață: După trei zile Mă voi scula.

27, 64. Deci, poruncește ca mormântul să fie păzit până a treia zi, ca nu cumva ucenicii Lui să vină și să-L fure și să spună poporului: S-a sculat din morți. Și va fi rătăcirea de pe urmă mai rea decât cea dintâi.

27, 65. Pilat le-a zis: Aveți strajă; mergeți și întăriți cum știți.

27, 66. Iar ei, ducându-se, au întărit mormântul cu strajă, pecetluind piatra.

Si sfârșindu-se Evanghelia se zice:

Slava îndelung-rabdării Tale, Doamne, slava Tie, Doamne, slava Tie!

Troparul, glasul al 4-lea :

Rascumparatu-ne-ai pe noi din blestemul legii, cu scump sângele Tau. Pe Cruce pironindu-Te și cu sulita împungându-Te, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slava Tie.

Apoi ectenia obisnuita si apolisul.

* * *